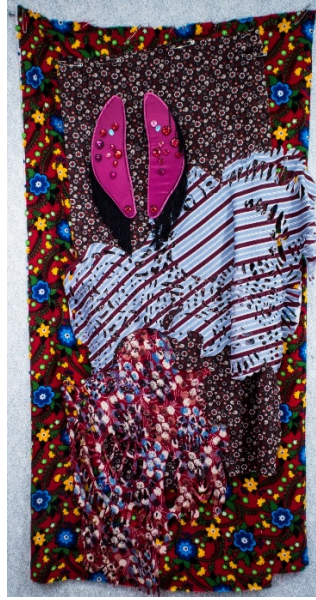

İşlerimin kısa bir tarihçesi:

Sümerbank'dan geriye kalan tek dükkana her uğradığımda, oradaki her top kumaşın beni etkilediğini hissedirdim. Sanki bir filmmiş gibi bu kumaşları giyenler, onların yaşamış oldukları ortamlar, zamanlar, hayatımızdan kareler, eski Türk filmlerinden sahneler, karakterler, gözümün önünden geçerdi. Beni bu kadar etkileyen bu kumaşlardan oluşturmuş olduğum koleksiyonumu işimde de kullanmaya karar verdim. Ana akım medya ve erkek egemen bakış açısından görünürlüğü olmayan kadınlardı bu kumaşları çocuklukla giyenler. Bu yüzden de onlar için bir *Sümerbank Tanrıçası* yarattım. Bu Tanrıça'ya zaman içinde benzer kumaşlardan yeni Tanrıçalar eklendi. Yine bu kumaşları kullanarak duvar işi Tanrıçalar yaptım. Erkek pijama kumaşlarını dantel gibi kesip bu Tanrıçaların üzerine ilıştirdim. Bir şekilde bu çubuklu kumaşlar erkek egemen dünyamızın bir simgesi haline geldiler.

Bu işlerin hepsi, iğne oyası, örgü, nakış gibi hayatımıza kattığı değerler yok sayılıp, 'kadın işi' olarak bir kenara itilen uğraşlardan esinlenerek yaptığım resimlerle başladı. Bunlara, kendi tarzımda kağıt üzerine yaptığım ebru işler eklendi. Yaptığım ebruların hem üzerini boya ile işliyorum hem de içlerine yün ipi ile dantel, yapay çiçek ve kız çocuğu oyuncakları dikiyorum. Bu işleri de, çift taraflı oldukları için, zeytinyağı tenekelerine dikilen çubuklara bağlanan tellere çamaşır gibi asıyorum.

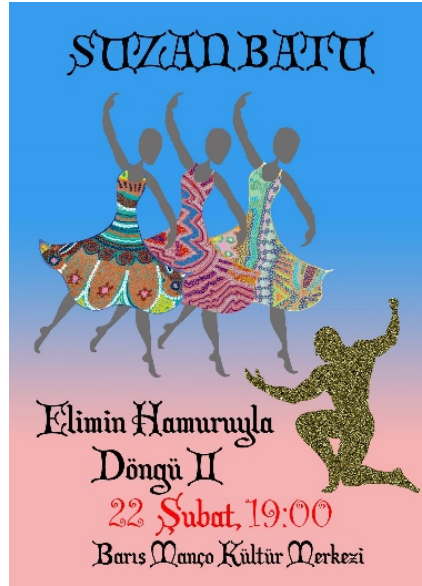

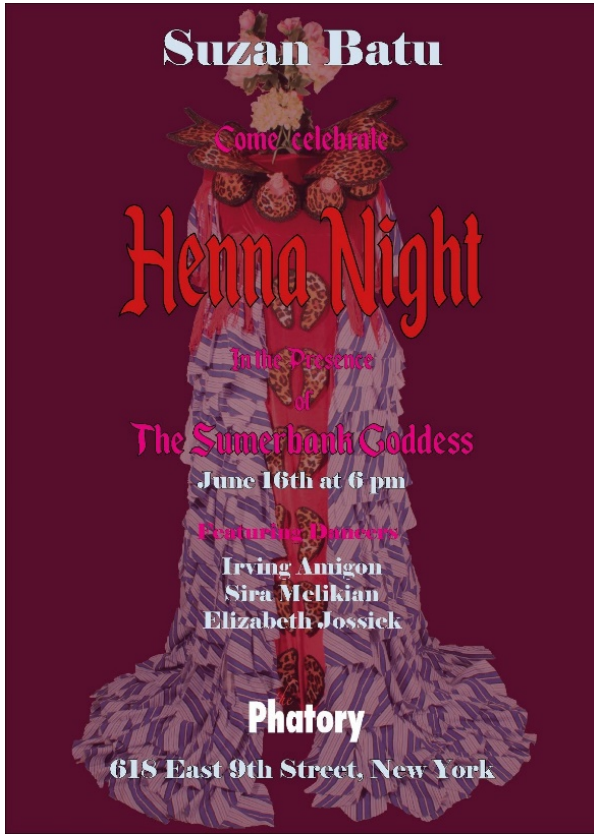
Yerleřtirmenin formatı řöyle oluyor:

1. Duvarda tablolar ve duvar işi Tanrıçalar,
2. Onların önüne asılmış kağıt işler,
3. Bunların aralarına cansız mankenlere giydirilmiş Tanrıça kıyafetleri,
4. Bütün bunlara, yine kendi tasarladığım kostümleri giymiş dansçıların, dört mevsimi ve hayatı simgeleyen *Döngü* isimdeki, koreografisi bana ait olan, performans ekleniyor.

Sümerbank Tanrıçası sergimi New York'a taşıdım. Orada Sümerbank'ın benim yaşındakiler için önemini anlattım. Tüketim toplumu olmadan önce, her şeyin bir merkezden üretildiği, bizim istediğimiz modalara uymadığı için nefret ettiğimiz bu Sümerbank mallarının, hayatımızın bir çok eksiğini tamamlayabilen, zamanın vazgeçilmez bir kurumu, hayatımızın önemli bir parçası olduğunu anlattım.

New York'ta sergi kapanışında *Kına Gecesi* performansı yapıldı. Burada da yine kısmen kendi tasarladığım kostümler ve Sümerbank kumaşından yapılmış parçalar kullanıldı.

Sergilerimde bu kumaşların sergimi gezenleri ne kadar çok etkilediğini gördüm. Sergi çıkışında herkesin anlatmak istediği bir hikayesi, bir anısı, hatırladığı bir yakını, bir akrabası, bir olayı vardı. New York'ta ise Afrika kökenli olanlar bu kumaşların ve Tanrıça kıyafetlerimin onlara kendi kültürlerinin kumaşlarını ve *orisha* kostümlerini çağrıştırdığını söylediler. Bu yorum ve izlenimler bana, son derece yerel bir imge ile evrenseli yakaladığımı anlattı.

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Suzan Batu